תורה אור השלם

 וְנֶתוֹ הַכֹּהוֹ מֵן הַדְּם עַל קְרנוֹת מִוְבָּח קְטַרֶת הַפְּמִים לְפָנִי יְדֹּוְה אֲשֶׁר בְּאֹהֶל מוֹעֵד וְאַת בָּל דִּם הַפְּר יִשְׁפּוֹך אֶל יְסוֹד מִוְבַּח הָעלְה אֲשֶׁר יְסוֹד מִוְבַּח הָעלְה אֲשֶׁר אֹהֶל מוֹעֵד: ויקרא אוֶל מוֹנֵוּ: וּיקרא דְּ, ד 2. וְשְׁחָט אֶת בֶּן הַבְּקֶר לְפְנֵי יְדֹּוְה וְהַקְרִיבוּ בְּנֵי אַהַרן הַבְּהַנִים אֶת הַדְּם וְזְרְקוּ אֶת הַדָּם עַל הַמָּוֹבֵּח סָבִיב אֲשֵׁר פתח אהל מועד:

ייתן על קרנות המובח סביב וֹגָקּרְשׁׁה יְּבָפָּר עֻלְיו: רָאֶת הַּדָּם יָצַק אֶל יְטוֹד הַמּוֹבְּה בָאָצְבָּעוֹ וְיִהַשָּׁא אֶת הַמּוֹבְּה יִינִּקְ צֵּל אֶל יִטוֹד הַמִּוֹבְּה

ייקרא ח, טו ויקרא ח, טו וּבְשָּׂרְם יִהְיֶה לְּךְּ בַּחֲזֵה הַתְּנוּפָה וּכְשׁוֹק הַיָּמִין לְךְּ יִהְיֵה: במדבר יח, יח יְהָיֶה:
במדבר יח, יח

5. וְבַפֶּר עַל הַקְּדֶשׁ מִשְּׁמְאֹת בְּנֵי יִשְׁרְאֵל וּמִפְּשְׁעֵיהֶם לְּכְל הַמשׁאָתָם וְבַן יַעֲשָׂה לְאֹהֶל מוֹעֵד הַשֹּׁבַן אָתָם בְּתוֹךְ טמאתם: ויקרא טז, טז

מוסף רש"י י אל יסוד מזבח העולה. גני

מטאת נשיא כתיב ולחת הכהו מדם מנוסת נשיה כתיד ונקח הכפן מדם המטאח באלבעו ונתן על הקרנות מזבח העולה ואח דמו ישפך אל יסוד מזבח העולה, והרי"ל למכחב אל יסוד המזבח, למה לי דכתיב מזבח העולה, אלא הכי קאמר אל מזבח העולה, אלא הכי קאמר אל יסוד מזכח תעשה העולה ופסחים יהוץ תוכנו מעפט הפנים, כמוד ב סה.) שני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין. מדלא כמיב אמן ונגמור כולהו מיניה (קדושין בד.) מדהדר כתביה לאידר ולא ילפא מחבריה ש"מ דוקה הני קאמר (פפחים מה.) ובשרם יהיה לך. כחוה התנופה, בככור מישתעי נסדר ויקס קרס (בכורות ב:) הוסיף לך הכתוב הויה אחרת בבכור. שלה מאמר כחזה ושוק של מודה שתינו נתכל מלח ליום ולילה (במדבר יח יח) שלא מצינו בכל התורה. שלח מלינו מקרת אחר בכל התורה. שלה ודמן חלבן ליכא לאוקמי בחד בכור, לבעל מום לא קרב (לעיל לד:) שלא מצינו בכל התורה. שימנו לכהן, אלא מרבויא דהאי לך יהיה נפקח (בכורות כת.): כשם שמזה לפני ולפנים כר׳. היקש הרחשון לחו היקש הוח, שהרי בין בפר ביו בשעיר כתיב מעלה ומטה לא הוצרבו ללמוד זה מזה אלא וכם הוכרכו כנמוד זה מזה חכם את המנין, הלכך כל חד וחד מעצמו למד מקצת ודבר אחר מסייעו במקצת ואין זה למד בהיקש. והיכי במקצת ואין זה למד בהיקש. והיכי דמי היהש שאיו חוזר ומלמד בהיקש, כגון אם לא נאמר למטה בשעיר כלל או למעלה בפר לא נאמר כלל ולמדו הבהמות זו מזו נסיקש היינו היקש שחינו חוזר ומלמד נסיקש: מקומות הוא דגמרי מהדדי. אין זה היקש הלמד מן ההיקש, שהרי בהיקש הראשון למדו בהמות זו מזו, ועשה את דמו כאשר עשה לדם הפר, ובהיקש השני לא הוקש שום דבר לאחת מן הבהמות ללמוד ממנה מחות מן הפשמות לנווד מותה מה שלמדה בהיקש מחברתה, אלא המקומות הוקשו זה לזה, וכן יעשה לאהל מועד כאשר כפר על הקודש, והקודש לא למד כלום מתחלה בהיקש אלא הפר הוקש לשעיר השעיר לפר במתנות הקודש (יומא

ליקוטים

מקומות הוא דגמרי מהד כלומר ההיכל גמר מקז הקדשים, כך כתיב וכפר הקדש זה קדש הקדשים, וכן יעשה לאהל מועד זה ההיכל (כ"ס יומא ט.)

דבתיב אל יסוד כו'. פ"ה דכדי

שימה מקובצת

למה לי למכתב סביב בעולה סביב בחמאת הוו שני כתובים. סביב לה בעולה אינטריך לכדאמר לעיל [נג:] יכול יזרקנו זריקה אחת ת"ל סביב אלא סביב דחטאת האמר ל"ל דארבע הרנות כתיב ביה להן ומיהו לרבי ישמעאל קשה דאילטריך לגזירה שוה דיליף מיניה

פיסוק ד' מתנות בעולה כדאמר לעיל ועוד למ"ד לעיל [שם] בחטאת נותן אמה אילך ואמה אילך איצטריך בחטאת סביב לגופיה שלא תאמר דסגי בשתי מתנות ברוחב לוו אחת בשתי קרנות ושמא סביב דעולה הוא דמייתי לוו דטובא סביב כתיב בעולה בפרשת ויקרא ועוד דעולה אתיא זריקה זריקה משלמים: ואני מקישו לחוה ושוק של תודה. משום דלחומרא מקשינן: ובי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש. תימה ונקשיה לחזה ושוח של איל נזיר דכתיב בהדיא ונאכל ליום ולילה כדמרבינן לעיל בפ"ק להן (דף ד) ובפרק כל הפסולין (דף לו.) וכ"ת דהאי דמרבינן מבשר זבח תודת שלמיו חשיב הקישה ה"כ היכי יליף לה לעיל מחטאת ואשם דילפינן שלו מההוא קרא ולעיל (דף ג.) איבעיא לן אי דבר הלמד בהיקש חוזר ומלמד בבנין אב ולא איפשיטא ויש לומר דמסתברא לאקושי לתודה מו שנוהגת בכל בהמה בבכור מאן ולא לאיל נזיר דאינו נוהג אלא באיל א"נ בשוק מבו הימין כתב ותודה ילפי׳ משלמים דכתיב בהו ימין אבל איל נזיר לא כתיב ביה ימין:

ועולה גופה מנלן דכתיב יאל יסוד מזבח 6 העולה למד יש על עולת חובה שמעונה יסוד אי מה להלן ם שתי מתנות שהן ארבע אף כאן שתי מתנות שהן ארבע אמר אביי למה לי למכתב יסביב בעולה יסביב בחמאת יו ייהוו שני כתובין הבאין כאחד יוכל שני כתובין הבאין כאחר אין מלמדין הניחא למ"ר אין מלמדין אלא למ"ר מלמדין מאי איכא למימר הוי אשם שלשה ושלשה ודאי אין מלמדין: הבכור נאכל לכהנים יו: ת"ר יימנין לבכור יהנכון נאכל לכוני מים ולילה שנאמר זובשרם יהיה לך כחזה התנופה וכשוק הימין ®הקישו הכתוב לחזה ושוק של שלמים מה שלמים נאכלין לשני ימים ולילה אחד אף בכור נאכל לשני ימים ולילה אחד וזו שאלה נשאלה לפני חכמים בכרם ביבנה בכור לכמה נאכל נענה ר"ם ואמר לשני ימים ולילה אחד היה שם תלמיד אחד שבא לבית המדרש לפני 🖪 חכמים תחלה ור' יוםי הגלילי שמו אמר לו רבי מנין לך אמר לו בני שלמים קדשים קלים רבי טונין לן אטו לו בני שלמים נאכלין לשני ובכור קדשים קלים מה שלמים נאכלין לשני ימים ולילה אחד אף בכור נאכל לשני ימים ולילה אחד אמר לו רבי בכור מתנה לכהן וחמאת ואשם מתנה לכהן מה חמאת ואשם

ליום ולילה אף בכור ליום ולילה אמר לו 🏻 נדון דבר מ(תוך) דבר וגלמד דבר מ(תוך) דבר מה שלמים אין באין על חמא אף בכור אינו בא על חמא מה שלמים נאכלים לשני ימים ולילה אחד אף בכור נאכל לשני ימים ולילה אחד אמר לו רבי גדון דבר מדבר ילמד ודבר מדבר חמאת ואשם מתנה לכהן ₪ ובכור מתנה לכהן מה חמאת ואשם אין באין בנדר ונדבה אף בכור אינו בנדר ונדבה מה חמאת ואשם נאכלין ליום ש אחד אף בכור נאכל ליום אחד קפץ ר"ע ונסתלק ר"מ אמר לו הרי הוא אומר יובשרם יהיה לך י הקישן הכתוב לחזה ושוק של שלמים מה שלמים נאכלין לשני ימים ולילה אחד אף בכור נאכל לשני ימים ולילה אחד אמר לו יו היקשתו לחזה ושוק של שלמים ואני מקישו לחזה ושוק של תודה מה תודה נאכלת ליום ולילה אף בכור נאכל ליום ולילה אמר לו הרי הוא אומר ובשרם יהיה לך שאין ת"ל לך יהיה ים ומה ת"ל לך יהיה יָהוסיף הכתוב הוְיהְ אחרת בבכור יֹּוכשנאמרו דברים לפני ר' ישמעאל אמר להן ייצאו ואמרו לו לר"ע יו מעיתה תודה מהיכן . למרה משלמים [וכי] דבר הלמר בהיקש יחוזר ומלמר בהיקש הא אין עליך לירון בלשון אחרון אלא בלשון ראשון ור' ישמעאל האי לך יהיה מאי עביר ליה סלימד על אבכור בעל מום שהוא מתנה לכהן ∂שלא מצינו בכל התורה ° ור"ע יליף ליה מבשרם חד תם וחד בעל מום ור' ישמעאל מבשרם דהגך בכורות קאמר במאי קמיפלגי מ"ם ∞הימנו ודבר אחר הוי היקש ומ"ם לא הוי היקש בשלמא למ"ד לא הוי היקש היינו דכתיב ³וכן יעשה לאהל מועד סכשם שמזה לפני ולפנים אחת למעלה ושבע לממה מדם הפר כך ימזה סיים שמזה לפני ולפנים אחת למעלה ושבע לממה מדם הפר כך ימזה בהיכל וכשם שלפני ולפנים אחת למעלה ושבע לממה מדם השעיר כך ימזה בהיכל אלא למ"ד הוי היקש מאי איכא למימר ®מקומות הוא דגמרי מהדדי

ועולה גופה מכלן. כדי נסבה דהא מק"ו ילפינן לעיל בפירקין [דף נא.] והאי קרא לדרשא אחרינא אוקימנא וקיצור דברים הוא דו דנקט לה מקרא דאי לאו ק"ו הוה ילפינן לה מינה: אי מה כו' אף כאן. דבכור ביו זריקה זריקה מעולה ילפינן מה להלן ד' מתנות שתים שהן

ארבע: **סביב בחטאת.** במילואים ש הכסוב. ואין משיבין על ההיקש ש: הוסיף לך הכסוב כו'. כלומר מודה ליאכל ליום ולילה: אין עליך לדונו בלשון אחרון. להקישה לחזה ושוק של תודה: אלא בלשון ראשון. לשל שלמים: שלא מצינו. ללמדו בכל התורה כולה אלא מכאן: דהנך בכורות. בכור שור בכור כשב בכור עז בנו וכל לשון רבים דקרא עלייהו קאי לר׳ ישמעאל וה״נ אמרינן גבי ואת דמם ואת חלבם לר׳ ישמעאל בפרק ב"ש (לעיל לו.): במאי קמיפלגי. רבי ישמעאל ור"ע דע"כ אין היקש חוזר מלמד בהיקש ור"ע מ"ט גמיר לה: **הימנו ודבר אחר**. ° אכילת חזה ושוק של תודה ליום ולילה הימנו ודבר אחר העמידוה קלת

ובעולה. 🕫 מסביב שמעינן ביה ד׳ מתנות שסובב ביו בדמה רוחות המזבח: אין מלמדין. ואע"ג דהכא לאו בבנין אב אנו באין ללמוד אשמעינן אביי דשני כתובין הבאין כאחד אין מלמדין . אפי׳ בג״ש אותו דבר שנכתב בשניהו ובשרם יהיה לך. בבכור כתיב: לחוה ושוק של שלמים. ולקמיה פריך יו לשל תודה אקשינן: בכרס. ת"ח יושבין שורות יחו ככרם כך מפורש בברכות ירושלמי 6: שבא לבית המדרש תחלה. היא היתה תחילת ביאתו לפניהם ביבנה: ומעאם ואשם מתנה לכהו. אבל שלמים לבעלים: נדון דבר מדבר. כלומר שכמותו ודומה לו: אין באין על הטא. כחטאת ואשם: אינו בא בנדר ובנדבה. לאפוקי שלמים דבאין בנדר ובנדבה: ונסתלק. נשתתק: הקישו אני לדבריך שלחזה ושוק של תודה יש לריכין אנו להקישו דתפסת מועט תפסת מיהו מדהדר הכתוב בסיפיה דקרא לך יהיה דלא איצטריך דהא כתיב ברישיה יהיה לך הוסיף לו הכתוב הויה אחרת כמו זו הבאה לו בהיקש: ה"ג וכשנאמרו דברים לפני ר׳ ישמעאל אמר להם לאו ואמרו לו לר"ע טעים חודה מהיכן למדה משלמים ודבר בו הלמד בהיקש חוזר ומלמד בהיקש אין עליך כו'. טעיתה במה שחזרת בך מהיקש שלמים ואתה מקישו לתודה דלא למדו הכתוב אלא משלמים דאי מתודה חזה ושוק לא כתיב בה אלא מדאיתקש תודה לשלמים נפקא לן בה חזה ושוק בת"כ " דתניא לפי שיצאה תודה לידון בדבר החדש שטעונה לחם יכול אין לך בה אלא חידושה ח"ל ש תורת זבח השלמים אם על תודה מה שלמים טעונים סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק אף תודה כו' כאו: ודבר הלמד בהיקש יחזור כב וילמד על הככור בהיקש.

נייםו. מה. ל) ופסחים (ם פסחים ספג. ע"שן,
 (ע" תו' פסחים סד: ד"ה לתיחן, ג) (קידושין כד. וש"גן,
 לעיל נו ד"ה לשני ע"ש,
 ספרי קרח קיח, וע" ראה , ו) [צכורות כז:], [עם כת.] ירוש׳ מע״ש [שם כת.] ירושי מע"ש ה"א, קירושין פ"ב ה"ז, ע" ספרי קרח שם, [יומא עה: ע"ש] בכורות [לעיל מט: וש"נ], ולעיל לו: בכורות כח.ן, (נפיל כו בכורות כה.),
 (ט בשבת פג: וש"כן,
 (מ) ניומל כו. מנחות עה.],
 (ט ניומל כו:],
 (ט ניותל כו:),
 (ט ניקרא חטר,
 (ט ניךרא חטר, קידושין לד ד"ה ה"א ותו" פמחים מד. 3) פ״ד ה״א. חעוים פסחים טו, ט פיוו איינבני. פ"ד ה"א, ק) ב"ק סג קו מנחות פב, ל) צו פרשי ו' ה"ה, ט'לעיל נ.,

גליון הש"ם

. [גמ' ור"ע יליף ליה מכשרם וכו'. עי לעיל דף לז ע"א כמוס' רבו. עי לעיל לף כו עיתו כמוסי ד"ה מכי מלחי וכוי בסופו: רש"ד הזה ושוק של תורה ובו'. עי יומא דף כג ע"ב במוס' ד"ה ילבש וכו']:

שינויי נוסחאות

א] למד על עולת חובה שטעונה יסוד נמחק (ש"מ, ב"ש ופרי״דו: בן להלו ארבע מתנות ופריד): בן ההכן ארבע מתנות אמר אך כאן ארבע מתנות אמר ("שדת, וכדה ברש"): גן מ"ל בשלמים (כידצ), וע" ש"מ בשם מוס' מהר"ף שכתב ומורי למכ לכם מי ' כשל להגיה הספרים ללם מי ' כשל להגיה הספרים במקום חטאת שלמים א"ש: רוקוט מטלות שלנייט היצון מיכות ד] לכהנים כו' (כי"צו): ה] מיכות לפני חכמים נמחק (ש"ח): 1] אמר לו בני נדון דבר מדבר ון אמר לו בני נדון דבר מדבר שלמים ונלמד דבר מדבר שלמים קדשים קלים ואין באין על חטא ובכור קדשים קלים ואינו בא על חטא ("ש"מ): ז] 5"ל ונלמד (כתה"י וש"מ): ח] לכהן והאינם באים בנדר ונדבה ובכור ומרוב אים בנדר ונדבה ובכור שמום באים בנדר ובדבה ובכור מתנה לכהן ואין בא בנדר ונדבה מה חטאת ואשם נאכליו ונדבה מה הטאת האשם באפלק וכר, שימ וביש). ובכתה"י ליתל כאן כלל הך דמתנה לכהן: מ] ליום ולילה כל"ל. וכן בקמוך (כתה"י וביש): י] לך כחזה (כותהיי וביש). ין קך כחדה התנופה וכשוק הימין הקישו (כייצ): יאן לו רבי הקשתו (כייצ): נ"ל אתה הקשתו (שית): יב] ל"ל יהיה לך וכן בסמוך (כייצ): יג] בקלמ כמ"י עקיבא. וכש"מ לעקיבא וכן כלש"י. וע" וכש"מ לעקיבא וכן כלש"י. וע" ק"ס: ידן הוא דנסיב לה תלמודא מהכא כלומר אי לאו כו' (כתה"י ושחכ"י): מון 5"ל כיון דבכור ("צ"ק): מון שיסבב כיון דבכור ("צ"ק): מון בדמה ארבע רוחות המזבח בדמה ארבע רוחות המזבה (מיים") פריך דילמא לחזה (מיים") ושוק של תודה אקשיה (מיים") יו] לע"ל שורות שורות (מחדי מודה) יום] תודה הוקש דתפסת (מיים") לע"ל והטאלר (מחק (שיים")) עדר (מיים") בא] כו׳ ודבר הד"ל (שמכ"י): באן כרי ודבר הד"ק (שמכיי): בכן 2"ל האיך חרור ומלמד בהיקש על הבכור ליאכל (ע"פ כתה"י וש"ח): כבן עד דכתיבי בקרא וכל כר' (*ש"ח): בדן התלמוד (כתה"י וד"ח). וכן בו) התצבוד (כווויי וויין). זכן בל"ק, ופי' קלת הלימוד. [ושם בל"ק גרס הוא במקום העמידות]: כה] אחר דלא כתיב בה חזה ושוק כל"ל והס"ד מ"מ" בו] נמצאת אכילת חזה (מ"ש") יכון נמצאת אכילת הזה (ישוק של תודה ליום ולילה למידה בהיקש הילכך אינה חזורת ומלמדת בהיקש ל"ל (כתה" ומס"ד. ומס"ד ור"ע (כתה" וכע"ז בש"ח): כו] גמר דלמעלה וכע"ז בש"ח): כו] גמר דלמעלה בפר כו׳ (ש״מו: כחו ל״ל קדמה בפר כר (שיח): כהן (י"ל קדמה (כתהיי ודיו): כבן פעמים שבע למטה הוא דכתיבא ביה דלפני זה הוא למטה, ובשעיר אחת למעלה הוא דכתיבא שבת דכתיב והזה (ע"פ כתה"י וש"ח): ל] משמע ולמטה לא כחב שבע

קשמנו למה לא כחב שבע "ר"ך ""ר" בייד הייד "" ""ר"ל המשמנו לר (ב"ם, ביד ב"ר"ל ב

בשור של היו של היו של היו בשור של היו של ה היסור מנוכה, כיון דמש שייך ג'יש דריקה זרקה. זהין סברה מניה בנסב הם מת הדפיב במה דבה מת השפר שבור בעל המי בי היסור מנוכה, כיון דמת שייך ג'יש דריקה זרקה. זהין סברה מורה דפיב במה במחן שה מת הפיבית המה המפעיב שהור בעל הבר ביבי בעולה בו'. מיימו הולא הייט צי מתנות מרן ממוך מלא מת דמים מודוק לא חוי ידיעין כנגד היסור אלא מתייש דריביה להחר הייט צי מתנות ברי מתוך המיים ביבי בעולה בו'. מיימו הולא לינים שיון דעולה הייט צ' מתנות היים מלמו למו דרים לא מח מייש בעל ליני, וייד נדששה מר בדיקש חזור בריקש חזור המרים במיים שחור בריקש הור במיים בחוף לא מיים בים בעלים וייד בליכו בריקש חזור בריקש חזור המור במיים בחוף מוכח בריקש מונה מריקש. ואיים מחר מעולה היים צ' מוכח מרח מונל הלא מהיי קרף ה, וכיון דמשיב היקש הייר ולפינן המר בריקש חזור המור בריקש הור בריקש היים חחר ומלתד בננין לב לחם בנולה נדף ה, לא איפשט לן, וייל דמחום ושוק דאיל טור לש מיש חחר ומלתד בננין לב דמחום הור בריקש היים שהור בריקש היים שהור בריקש היים שהור בריקש היים של היים בריקש היים שהור בריקש היים שהור בריקש היים של מור בריקש היים של מור ביקש מתור אית מתור בריקש היים של היים בריקש היים של מתור ביקש מתור היים בריקש היים של היים בריקש היים של מתור ביקש מתור אית מתור לביק היים מתור ביקש מתור היים בריקש היים ליים הור בפריץ המתור בור ביקש מתור איתם מתור ביקש מתור בריקש היים בריקש הור בברי שהרב בעלה בושל במים במור בעיר, הכלב היים בתור בעור ביקש מתור בריקש היים בריקש היים בריקש היים בריקש הור בברים בתור בעור ביקש מתור בברים ביקש מתור בברים ביקש מתור בריקש היים בריקש במתור בריקש היים היים בריקש ה משיב מטאם ועולה ב׳ כמובים אע"ג דאינם שיי, דסביב דעולה היינו ב׳ מסטם שהן ד׳, ובמטאם ד׳, ובמטאם ד׳ קרטם, ועוד דעולה למטה ומטאם למעלה. ומורי אמר דאם היה רשאי להגיה הספרים במקום מטאה שלמים אהי שביר דמרוייהו שיין (חוי פהריים):

המלמד כיו כתב בה דכתיב בתודה יום ולילה והצת היא למדה ממהום אחר כיו מאי היא אזה ושוח דלא כתיב בה: **רבי ישמעאל סבר היקש הוא**. נמצא ביו מה שחוה ושוק נאכלין ליום ולילה מן ההיקש למד. ור"ע סבר הואיל ויום ולילה בתודה כחיב אע"ג דחוה ושוק למדה בהיקש

לא הריא זמן אכילת חזה ושוק של תודה דבר הלמד בהיקש: כשם שמזה לפני ולפנים כו'. ולפני ולפנים גופיה אחת למעלה ושבע למטה בפר ושעיר בהימנו ודבר אחר גמר 🗈 דבפנים למעלה בפר לא כתיב ביה מניינא דכתיב (ייקרא טו) והזה באלבטו על פני הכפרת וקדמה בהו ולפני הכפרת יזה שבע פעמים ביי ושבע למטה הוא דכתיבא ביה ובשעיר חטאת למעלה הוא דכתיבא והזה אותו על הכפרת ולפני

הכפרת [שם] אותו חדא משמע 🗗 ולפני הכפרת לא כתיב שבע וגמירי בהיקשא מהדדי דכתיב [שם] ועשה את דמו כאשר עשה לדם הפר אלמא

עבודת פר ושעיר בפנים בהימנו ודבר אחר ילפינן דמקלת עבודה או כל אחד כתובה בו ומקלתה למד מחבירו והדר מיגמר היכל מפנים בהיקשא דכן יעשה לאוהל מועד [שם] אלמא הימנו ודבר אחר לא כהיקשא חשיב לה: אלא למ"ד הוי היקש. היכי הדר היכל וגמר מיניה בהיקשא: מקומום הוא דגמירי מהדדי. ואין זה כיו חוזר ומלמד בהיקש דבהיקש קמא בהמוח איתקוש ובהיקשא בתרא

מקומות איתקוש אבל גבי חודה ובכור 🗗 חזה ושוק של חודה הוקשה לבכור והיא עצמה למידה משלמים בהיקש: